

เทศน์เช้า วันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรมๆ เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธรูปศาสนา เรามีสติปัญญา คำว่า “มีสติปัญญา” เพราะมันมีประเพณีวัฒนธรรมอยู่แล้ว
คำว่า “มีประเพณีวัฒนธรรมของชาวพุทธอยู่แล้ว” เวลาเราอยู่กับพ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรา
ท่านก็พาเราไปวัดไปวา

ทำไมต้องไปวัดไปวา อยู่ที่บ้านไม่มีความสุขหรือ

อยู่ที่บ้าน การศึกษาก็พ่อแม่สอนให้ เวลาไปวัดไปวา เพราะวัดเป็นแหล่งศึกษาของสมัย
โบราณ ในสมัยปัจจุบันนี้ก็เป็นแหล่งที่ศึกษาของการจะพ้นจากทุกข์ ถ้าพ้นจากทุกข์ พาไปวัดไป
วา พาไปวัดไปวาเพื่อพัฒนาหัวใจของเรา

เวลาเราอยู่ทางโลกมีการศึกษา ศึกษาเพื่อสติ เพื่อปัญญา เพื่อวิชาชีพ แต่วิชาชีพ คนดี
คนดีกับคนที่ฉลาด คนฉลาดๆ ถ้ามันเป็นคนดีด้วย คนดีไปวัดไปวา ไปวัดไปวาเพื่อพัฒนาหัวใจ
ของเราให้หัวใจของเรามันพัฒนาขึ้นมาด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยความเป็นธรรม ไม่ได้ด้วยความ
เป็นธรรม

ความเป็นธรรมๆ นะ ความเป็นหนี้ เวลาทางโลกเขา เวลาหนี้ยืมสินมา เพราะเรา
อึดอัดขัดสน เราหนี้ยืมสินมา ใครเป็นหนี้เป็นสินมา ทุกข์ด้วยความเป็นหนี้ๆ เวลาคนใช้หนี้
หมดแล้วมันโล่งอกโล่งใจ มันสบายมาก มันสบายเพราะมันจะทำมาหากินต่อไป

เพราะเวลาเราอึดอัดขัดสนเราก็ไปหนี้ยืมสินมา เวลาเราทำมาหากินของเรา เรามี
สติปัญญาของเรา เราได้ใช้หนี้ใช้สินนั้นไป แล้วมันพ้นจากหนี้แล้วมันมีความสุข

คนเราเกิดมามีหนี้เวรหนี้กรรม คนที่มีหนี้เวรหนี้กรรมถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมา
พบพระพุทธรูปศาสนา เวลาคนมีบุญกุศลเขาไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เวลาคนที่

บาปมีกรรมตกนรกอเวจี แล้วคนที่พ้นจากนรกอเวจีขึ้นมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เวลาเกิดเป็น สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานสิ่งที่เป็นอบายภูมิ นี่เวลาเราเป็นหนี่ง

นี่เง เวลาจะประพฤติปฏิบัติเง เวลาสำนักหนึ่งเขาบอกว่า ลงอัปนาสมาธิแล้วจะเกิด ปัญญาเอง

เกิดปัญญาเองนะ ลงอัปนาสมาธิ สิ่งต่างๆ มันไม่ยอมใช้หนี่อะไรเขาเลยหรือ ชักดาบ เขาเลย ลงอัปนาสมาธิแล้วมันจะเกิดปัญญาเอง

อัปนาสมาธิ คนที่มันไม่เป็นๆ เห็นไหม การใช้หนี่ทางโลกเขาต้องชวนชวายนกันมาเพื่อ จะใช้หนี่เขา ถ้าใช้หนี่เขาได้มันก็เป็นประโยชน์กับตน อัปนาสมาธิแล้วมันจะเกิดปัญญาเอง มันจะเกิดได้อย่างไร นี่เง มันไปชักดาบเขา พอไปชักดาบเขาแล้ว พอชักดาบ นี่ปฏิบัติแล้วโวเง

นี่เหมือนกัน ดูลิ เวลาปฏิบัติ เวลาเขาว่า “สมาธิหลับตา สมาธิลืมตา” เหมือนกันเลย

สมาธิหลับตา หลับตาเป็นสมาธิหรือ หลับตาก็นั่งหลับอยู่นั่นละ หลับตาก็ก๊สับกงก๊ง ง่วงอยู่นั่นละ พอมันนั่งไปแล้วมันหลับ แล้วเป็นสมาธิจะหลับได้อย่างไร

สมาธินะ โอ้โฮ! นั่งตัวตรงดิ่งเลย หัวใจตื่น สว่างโพลงเลย หลับตาสมาธิ

แล้วลืมตาสมาธิ เขาว่าลืมตาสมาธิไม่ต้องทำอะไรเลย ลืมตาสมาธิ สมาธิมันเป็นอยู่แล้ว ไง สมาธิเป็นอยู่แล้ว สิ่งนี้เวลาอีกจำพวกหนึ่ง กูหนี่ยืมสินเขามา ไม่มี ไม่จ่าย ไม่หนี่ ไม่จ่าย ชัก ดาบเขาเลย แล้วบอกว่าต่อไปมันจะเกิดปัญญา...ปัญญามาจากไหน

คนเรานะ เราทำมาหากิน เรามีเงินมีทองขึ้นมา เราถึงจะมีเงินมีทองไปใช้หนี่เขา เวลา อัดคั๊ดซัดสนขึ้นมา เรากูหนี่ยืมสินของเรา มา เพราะอะไร มันมีความจำเป็นของเรา

นี่ก็เหมือนกัน การทำความสงบของใจๆ ใจถ้ามันจะไม่สงบระงับขึ้นมามันจะเข้าสู่ อริยสัจได้อย่างไร นี่มันไม่มีเง คนเราไม่มี คนทำมาหากินมาเขาต้องรู้ คนทำธุรกิจมารู้เลย ทำ ธุรกิจมามันทุกข์ยากขนาดไหน มันต้องมีสติปัญญาขนาดไหน โลกมันซ้อฉลหลอกลวงกันขนาด ไหน โอ้โลกซ้อฉลหลอกลวงนั่นแหละคือกิเลสตัณหาความทะยานอยากของคนที่ยึดอยากได้ดิบได้ ดีโดยที่มันไม่ต้องลงทุนทำอะไรเลย แต่มันอาศัยเขา

ไม่มีตลาด มันจะเข้าตลาดได้อย่างไร ไม่มีสังคม ไม่มีมนุษย์ มันจะอยู่กับใคร มันก็อาศัย
พระพุทธรูปศาสนาๆ

พระพุทธรูปศาสนาก็มาสอน สอนอย่างไร เพราะสอนเรื่องอริยสัจ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์
ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

ทั้งอุปปาสมาธิ ปัญญามันจะเกิดเอง ทั้งสมาธิสมาทานมันสว่างโพลง มันจะเกิดปัญญา
นี่มันมาจากไหนละ มันมาจากไหน มันไม่มีที่มาทั้งนั้นนะ มันไม่มีที่มาแล้วมันไปไม่ได้ แต่ไป
ซื้อโกงเขาในตลาดไหน นี่ไง หลอก จะได้ผลประโยชน์ตอบแทน ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้ามีลงทุนกับกู
๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย ลงทุนไปเถอะ นี่ก็ภาวนาไปเถอะ หายเกลี้ยง ทั้งต้นทั้งดอกไม่เหลือเลย
แล้วบอกทำอย่างไร ก็มึงโง่เองไง พอมีโง่เองก็ต่อเมื่อมึงรู้ตัวนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน สังคมเรา สังคมเราเวลาไปปฏิบัติแล้วมันได้อะไรขึ้นมา

เราพูดประจำนะ วิทยาศาสตร์ก็กิเลสไม่ได้ วิทยาศาสตร์นะ วิทยาศาสตร์เป็นทฤษฎี
เป็นข้อเท็จจริงทางโลก เป็นวัตถุ วิทยาศาสตร์ก็เป็นวิทยาศาสตร์ เวลาแสดงธรรมๆ แสดงธรรม
เป็นวิทยาศาสตร์ไง ตั้งเหตุและผลไง แต่เหตุและผล มันเหตุและผลไง

แล้วเวลาบอกถึงกิเลสๆ บอกว่ากิเลสเป็นนามธรรม จะรู้ไปได้อย่างไร ใ้ฉันบอกกิเลส
มันไม่มีหรอก เพราะเรามีพุทโธอยู่แล้ว

นี่มันทั้งชักดาบ มันทั้งไม่ใช้หนี้

เราเป็นหนี้เวรหนี้กรรมนะ เพราะกรรมดีกรรมชั่ว เพราะกรรมดีทำให้เราเกิดมา ถ้าเรา
เกิดมาเราจะใช้หนี้มัน ใช้หนี้อย่างไร

แล้วใช้หนี้ของเรา ทางโลกเวลาเขาใช้หนี้ใช้สินของเขา เขาก็เอาเงินทองไปใช้หนี้ของเขา
เวลาหนี้เวรหนี้กรรม เราก็พยายามทำคุณงามความดีของเราๆ แล้วทำคุณงามความดีของเรา
เรื่องกิเลสตัดหาความทะยานอยาก เรื่องจิตวิญญาณ

เรื่องจิตวิญญาณ เวลาไปใช้หนี้ เจ้าหนี้มันต้องรับแน่นอน แต่เรื่องจิตวิญญาณเขามีอาฆาตแค้น เขามีความผูกพัน เขาต่อต้าน เขาไม่ยอมรับ เขาไม่ยอมรับก็มี เขาผูกเวรผูกกรรมกันต่อไป นี่การผูกเวรผูกกรรม นี่พูดถึงว่าหนี้เวรหนี้กรรมนะ

แต่ในการประพฤติปฏิบัติของเรา สิ่งที่สำคัญจะความจริงของเรา สำคัญความจริงในใจของเรา เราจะทำความสงบของใจของเราเข้ามา ถ้าใจมันสงบระงับเข้ามา หายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โ

คนตีเตียน ตีฉินนินทามาก “อะไรๆ ก็พุทโธๆ”

พุทโธคือพุทระ พุทระคือความรอบรู้จริง ถ้ามันไม่มีพุทระไม่มีความรอบรู้ในใจของเรา มันจะไปแก้กันที่ไหน นี่แหละต้น นี่แหละเจ้าหนี้ใหญ่เลยละ นี่แหละที่เราจะเข้าไปค้นคว้าเข้าไปหาการใช้หนี้

การใช้หนี้ๆ ขึ้นมา ทำความสงบของใจเข้ามาๆ ถ้าใจไม่สงบ หาเจ้าหนี้ไม่เจอ นี่ไง เราเคยซักดาบเขาไว้ แล้วพอสำนึกได้ เราจะไปหาเจ้าหนี้เรา เจ้าหนี้เขาย้ายบ้านไปแล้ว เจ้าหนี้เขาไปอยู่ที่อื่นแล้ว เราหาเจ้าหนี้เราไม่เจอเราจะไปใช้ใคร ใช้ใคร

เดี๋ยวนี้เขาไปวางศาลไง วางที่ศาลถือว่าใช้แล้ว เพราะเราหาเจ้าหนี้เราไม่ได้

วางศาลมันก็มีเวรมีกรรมกันต่อไปนะ เพราะเจ้าหนี้แท้จริงเขายังไม่ได้รับการบรรเทาของเขา เขาผูกพันของเขาไป นี่ไง พูดถึงหนี้เวรหนี้กรรม

ถ้าหนี้เวรหนี้กรรม สิ่งที่เป็นความจริงๆ เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราท่านปฏิบัติมา ท่านค้นคว้าหาเจ้าหนี้ ทำความสงบของใจเข้ามาๆ พอใจสงบแล้ว สมาธิก็เกิดไม่ได้ เป็นข้อเท็จจริง สมาธิก็เกิดไม่ได้หรอก แต่มันไม่เจอเจ้าหนี้ มันจะใช้เจ้าหนี้ใคร มันก็ต้องหาเจ้าหนี้ให้ได้ก่อน มีเงินไม่มีเงินอีกเรื่องหนึ่งนะ

หาเจ้าหนี้เจอแต่ยังไม่มีปัญญาจะใช้เขา ไม่มีปัญญาจะใช้เขาเพราะเราไม่มีข้าวของเงินทองที่จะไปใช้เขาไง ไม่มี ไม่มี ไม่มีเราก็ยังประพฤติปฏิบัติกันอยู่

ถ้าจิตมันสงบระงับ มันเจอเจ้าหนี้ เห็นกิเลส เห็นกิเลสเราก็ตอรอง การเจรจา การเจรจา นั่นคือวิปัสสนา ถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ นี่เขาชำระล้างกันอย่างนี้ กิเลส

ไม่ใช่ไปชักดาบ “ลงอัปปนาสมาธินะ แล้วปัญญามันจะเกิดเอง”

แล้วเมื่อไหร่มันจะเกิดล่ะ

ไฉนก็เหมือนกัน เวลาจะภาวนานะ พวกเรา เราพยายามฝึกหัดภาวนากัน ถ้าเราจะ ฝึกหัดภาวนากัน แล้วบอกว่าไฉมานั่งหลับหูหลับตา นั่งหลับหูหลับตา เราพยายามตามหา เจ้าหนี้เราละ เจ้าหนี้เราอยู่ไหน

จิตปฏิสนธิจิต จิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ผู้ที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเป็นผู้ที่แบก รับภาระไว้ทั้งสิ้น นี่สินมันอยู่ที่ใจดวงนี้ทั้งสิ้น นี่ไง เราเคยทำบาปอกุศลมาแต่เราไม่รู้ตัว มาใน ชาติปัจจุบันนี้เราเป็นคนดีทั้งสิ้น เราทำคุณงามความดีของเรา แต่ทำอย่างไรมันก็ไม่ เจริญก้าวหน้า ทำอย่างไรก็ไม่ได้ไง

นี่ไง เราเป็นหนี้อยู่ แล้วเราก็กไม่เจอเจ้าหนี้ แล้วเราก็กใช้อะไรเขาไม่ได้ พอใช้เขาไม่ได้แล้ว ก้มาคร่ำครวญ พุทโธๆ แล้วไม่เห็นได้อะไรเลย

ก็มึงหาเจ้าหนี้มึงไม่เจอ มึงจะได้อะไรล่ะ

พุทโธๆ อยู่นั่นแหละ เพราะไม่ได้มันก็สู้รุ่มสุร้าย มันก็ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย “อู๊ย! จิตสงบ นั่งไป พิจารณาไปเป็นพระอรหันต์เลย”

มันยังไม่เจอเจ้าหนี้มันเลยนะนะ

นี่ไง อุปาทานต่างๆ มันร้อยแปดทั้งนั้นนะ แล้วเวลามาอ้างอิงก็อ้างอิงเข้าไปในสังคม หา ตลาด ตลาดไหนที่มีมูลค่าสูง เข้าตลาดนั้น นี่ก็ตลาดพระพุทธศาสนา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านพยายามฟื้นฟูขึ้นมา ฟื้นฟูขึ้นมาให้สังคมไทย ให้ชาวพุทธมีที่เหนียวรั้ง ที่ยึดที่มั่นเพื่อ ประโยชน์กับตน ไฉนจะไปในตลาดก็ไปทำลายตลาดของเขา ไปหาแต่ผลประโยชน์ในตลาดนั้น แต่ไม่เคยรักษา ไม่เคยดูแลตลาดนั้นเลย

แต่เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นคุณงามความดี หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านค้นคว้านะ ตั้งแต่ภาคอีสานทั้งภาคถือผีถือสาข กงทัฬหกรรม กงทัฬหกรรมพยายามปราบไป ให้ถือศีล ๕ อย่าไปเชื่อผีเชื่อสาข ผีสาขมันยังช่วยตัวมันเองไม่ได้เลย ผีสาขก็ต้องมาขอผลบุญจากพวกเรานี้แหละ แต่พวกเราพวกที่อ่อนด้อย เพราะไม่มีสติปัญญา ไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านมารื้อฟื้นขึ้นมา ให้ถือศีล ๕ ท่านให้ถือศีล ๕ ให้ถือศีลให้บริสุทธิ์เป็นหลักชัย ตั้งแต่นั้นมาประชาชนทางภาคอีสานก็ทำมาหากินด้วยความสุข ด้วยความอุดมสมบูรณ์ดีขึ้น ไม่อย่างนั้นทำสิ่งใดมาก็ต้องกลัวผี จะทำอะไรก็กลัวแต่ผีแต่สงฆ์ที่จะมาทำร้ายตน กลัวแต่ผีแต่สงฆ์มาทำให้พืชผลการผลิตนั้นไม่เจริญงอกงาม ถือผีถือสงฆ์แล้วก็เซ่นไหว้กันอยู่อย่างนั้นนะ เห็นไหม ไม่มีตลาด

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านมารื้อค้น ท่านมาชวนขายของท่าน ท่านมาเป็นผู้นำ ท่านเป็นการยืนยันให้ถือศีลๆ แล้วครอบครองไหน ชุมชนไหน ถ้ามันมีแต่โรคภัยไข้เจ็บ พอถือศีลขึ้นมา มีความสะอาดบริสุทธิ์ขึ้นมา ทำขึ้นมา ฟั่นฟูขึ้นมาๆ นี่สร้างตลาด สร้างคุณงามความดี สร้างไว้เพื่อประโยชน์กับชาวพุทธ มันเป็นเรื่องจริง เรื่องจริงเพราะอะไร เพราะมันรู้จริงไง

สมาธิมีหลายระดับ

เคมี เคมีสิ่งใดมันก็ให้ผลตามนั้นนะ มันมีลืมหลับตาที่ไหน สมานคือสมาน แต่ถ้าเป็น ครูบาอาจารย์ของเรานะ มีมิจฉาสมาน คือเป็นสมานแล้วมันออกรับรู้สิ่งต่างๆ ภายนอก เป็น มิจฉาแล้วละ คือแบบว่าเด็กมันใช้ฉายฟิมเฟื่อย มันไม่เคยเก็บออมทรัพย์

แต่ถ้ามันพยายามทำพุดโรๆ ด้วยจิตมันสงบขึ้นมา มันอดออมของมันไว้ แล้วถ้ามันอดออมของมันไว้แล้วพยายามรักษาให้ดี พอตั้งมันขึ้นมา นี่ไง ตั้งมันขึ้นมา ยังไม่เป็นสั้มมาโดยสมบูรณ์นะ

สัมมาสมาธิคือยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็น ยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ นั่นถึงจะเป็นสัมมาสมาธิ
สมาธิที่ถูกต้องดีงาม

แล้วลืมหาสมาธิ ลืมหาสมาธิ พวกเราคนที่ไปนั่งปฏิบัติ เราหลับตาลงเพื่อไม่ให้สิ่งใดเป็น
สิ่งเร้ากระตุ้นให้จิตของเรามันสงบได้ยาก หลับตาลงเพื่อไม่ให้เห็น ไม่ให้รับรู้สิ่งต่างๆ เพื่อความ
สงบระงับของเราขึ้นมา

หลับตาสมาธิ ถ้าลืมหาสมาธิ สมาธิก็คือสมาธิ สมาธิมีหลับตาลืมตาตรงไหน

แม้แต่การทำหน้าที่การงานเพื่อหาเงินหาทองมาเพื่อมาใช้หนี้ มันยังไม่ว่าจะเงินทอง
มันหามาได้ยังไง มีแต่จะไปปล้นเอา จี้เอา โกงเอา ฉ้อฉลเขามา อย่างนั้นหรือถึงเป็นสมาธิที่
สมบูรณ์แบบ

เข้าอุปนาสมาธิมันก็เข้าไม่เป็น มันไม่เคยรู้จักอุปนาสมาธิเป็นอย่างไร ถ้าคนเข้า
สู่อุปนาสมาธิได้จะไม่กล่าวพูดว่า เข้าสู่อุปนาสมาธิแล้วปัญญามันจะเกิดเอง หรือเข้าสู่อุป
นาสมาธิแล้วปัญญามันขึ้นมา ไม่ใช่

เพราะอุปนาสมาธิมันคิดไม่ได้ มันรับรู้ไม่ได้ มันสักแต่ว่าในตัวของมันเอง แล้วสักแต่ว่า
อย่างไรละ

ถ้าคนเคยรู้เคยเห็นจะไม่พูดคำแบบนี้ออกมา ฉะนั้น คนที่พูดเรื่องอย่างนี้ออกมาแสดง
ว่าเขาไม่เคยเห็นของจริงใจ

โดยศีล สมาธิ ปัญญา แม้แต่สมาธิเขายังไม่เคยเห็น เขายังไม่เคยได้รับประโยชน์จาก
สมาธินั้น แล้วเขาจะรู้จักภาวนามยปัญญาได้อย่างไร มันเป็นไปได้

นี่ไง เวลาธมฺมสากัจฉา เอตมฺมมฺกฺลฺมฺตฺตมฺ เวลาคุณฺจุม ธรรมเจดีย์ ให้หลวงตาพระ
มหาบัวคุยกับหลวงปู่ขาว ให้คุยกับหลวงปู่บัว เพราะหลวงตามหาบัวท่านไปสนทนาธรรมกับ
หลวงปู่แหวน หลวงปู่ฝั้นคุยกับหลวงตาพระมหาบัว นี่เวลาคูบาอารยฺหาเราเจอเขา เขาคูกัน นี่ไง
มันมีค่าไหม มันรู้ตามความเป็นจริงใจ

ไฉนมันไม่มี แม้แต่สมาธิยังไม่รู้จัก โดยพื้นฐานนี้เขาเรียกเป็นอุปาทาน จินตมยปัญญา
ปัญญาโลกๆ ใจ แล้วปัญญาโลกๆ ก็ยังแบ่งไม่เป็นอีกนะ โลภียปัญญากับโลกุตตรปัญญา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์ แล้วท่านบอกกับ ท่านรื้อสัตว์ชนสัตว์ ท่านชวนชวากก็เพื่อประชาชน อันนี้อะไร นี่ไง นี่เรื่องโลกๆ ทั้งนั้นนะ โลกๆ เพราะอะไร รื้อสัตว์ชนสัตว์ไง รื้อสัตว์ชนสัตว์ก็เป็น เรื่องโลก

แต่เวลาโลกุตตรธรรม เห็นใหม่ ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันวิสาขบูชา นั้นนะโลกุตตรธรรม โลกุตตรธรรมคือศีล สมาธิ ปัญญา คือมรรค ๘ มันทำลายอวิชชาในใจดวง นั้น นี่คือโลกุตตรธรรม โลกุตตรธรรมเพราะรู้แจ้งโลก รู้ทะลุโลก รู้สามโลกธาตุ ทั้งสามโลกธาตุ

เวลาหลวงตาม่านพูดไป พอจิตสงบแล้ว จิตเป็นสัจจะความจริงขึ้นมาแล้ว เหมือนกับ พญามังกรนะ มันครอบคลุม จิตนี้ใหญ่โตมาก ใสกามภพ รูปภพ อรูปภพ สามโลกธาตุอยู่ในใจ ดวงนั้นได้ ใจดวงนั้นครอบสามโลกธาตุ นี่เวลาหลวงตาม่านพูดถึงความจริงของท่าน เห็นใหม่ ผู้รู้จริงเขามี

สมาธิคือสมาธิ แล้วสมาธิ ถ้าโดยพื้นฐานสมาธิมันไม่ถูกต้องตั้งมาขึ้นมามันจะเกิด ปัญญาได้อย่างไร แล้วถ้าเป็นสมาธิแล้วมันเป็นมิจฉาขึ้นมามันส่งออกทั้งนั้นนะ แล้วที่ปฏิบัติ กันๆ สำนักปฏิบัติทั่วไปทั้งหมดมันไม่มีสมาธิหรอก มันทำแค่ความสบายใจ มันไม่ใช่สมาธิ

ถ้าเป็นสมาธิ เงิน ค่าของเงิน แร่ธาตุต่างๆ เพชรมันต้องแตกต่างกับหิน หินก็ส่วนหิน เพชรก็ส่วนเพชร

นี่ก็เหมือนกัน ว่างๆ สงบๆ ว่างๆ สงบๆ เพราะว่าด้วยอำนาจวาสนาของเรา เราเกิด เป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีวัฒนธรรมประเพณีของชาวพุทธเรา แล้วเราได้ ฟังพา ฟังพระโพธิสมภาร ฟังโพธิ์ความร่มเย็นเป็นสุขของพระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนา เราก็คือภรรยาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาศึกษา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดกันปากเปียกปากแฉะ “มันเป็นเช่นนั้นเอง มัน เป็นของชั่วคราว เราต้องทำใจของเรา” พูดกันอยู่อย่างนั้นนะ แต่เจ็บแสบอยู่ในหัวใจ นี่ปรีชาติ การศึกษา ศึกษาเพื่อหัวใจของเรา เห็นใหม่

แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ ขึ้นมา มันจะเป็นความจริงขึ้นมา นั่นนะสังฆกรรม อันนั้นมันถึงจะเป็นโลกุตตรธรรม โลกุตตรธรรมคือรู้แจ้งโลก รู้แจ้งโลกทัศน์ รู้แจ้งในใจของตน ไม่ใช่ไปจำเขามา

ศึกษามา ศึกษาเป็นปริยัติ ถ้าไม่มีการจำ ไม่มีแนวทาง มันก็ปฏิบัติไม่ได้ใช่ไหม มันต้องมีปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติคือการศึกษ การศึกษาคือสุตมยปัญญา สุตมยปัญญาคือใคร่ครวญ ใคร่ครวญก็เป็นจินตมยปัญญา จินตนาการๆ เพราะความจินตนาการมันถึงไม่เห็นมรรคไม่เห็นผล เพราะความไม่เห็นมรรคไม่เห็นผล มันถึงไม่เห็นศีลไม่เห็นสมาธิไม่เห็นปัญญา

ศีล อธิศีล เวลาศีล เวลาผู้ที่เป็นสติวินัยพ้นจากกิเลสไปแล้ว ศีลเป็นสมมุติ นี่มันเป็นแค่กิริยา คำว่า “กิริยา” กิริยาคือมันไม่มีความผูกพันผูกมัดอันนั้น ธรรมชาติอันนั้นมันมหาศาล อันนั้นสำหรับผู้ที่ยืนกิเลสไป

แต่ของเรานี้เป็นความจริง การสร้างเวรสร้างกรรม การทำคุณงามความดี ทำดีทำชั่วมันไปสร้างเวรสร้างกรรมทั้งนั้น มันเป็นมโนกรรม มันผูกมัดในหัวใจนั้น จะปฏิเสธ จะรับรู้อย่างไร มันอยู่ที่จิตได้สำนึก จิตได้สำนึกที่เราปฏิเสธไม่ได้ เรารับรู้ไม่ได้ เราไม่รู้ที่เราเป็นมาอย่างไร เราอนาคตจะเป็นอย่างไร เรารับรู้ของเราไม่ได้ แต่เวลากรรมมันให้ผลๆ เราจะต้องชอกช้ำระกำใจของเราไป

แต่เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ธรรมโอสธ ธรรมโอสธมันจะไปชำระล้างมัน ถ้าชำระล้างมัน แล้วสมาธิไหนหลับตาลืมตา มันมีหลับตาลืมตาตรงไหน ไม่มี

สมาธิคือสมาธิ ศีล สมาธิ ปัญญา สมาธิคือมีมิจฉากับสัมมาเท่านั้น

แต่โดยพื้นฐาน นี่ตรรกะทั้งนั้นนะ จินตนาการทั้งสิ้น แล้วเวลาพูด อู้อ้อ! โลกุตตระ โลภียะๆ ไ้คนที่ไม่ถือศีลเป็นโลภียะ

โลภียะ แม้แต่บวชพระก็ยังเป็นโลภียะเลย สมมุติสงฆ์นี้ สมมุติสงฆ์เป็นสงฆ์โดยสมมุติ สมมุติถูกต้องตามกฎหมาย ตามธรรมและวินัย นี่เป็นสมมุติ มันจะเป็นโลกุตตระ อัดตสมบัติในหัวใจดวงนั้น ถ้าอัดตสมบัติในใจดวงนั้นทำสมาธิได้มันก็ได้สมาธิ เวลายกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็น มันมีการกระทำของมัน นี่ไง สิ่งที่ว่าสมาธิมันยกขึ้นสู่วิปัสสนาอย่างไร

แล้ววิปัสสนา เวลาวิปัสสนาไปมีมรรค ๘ มรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ ดำริชอบ สมาธิชอบ มีสมาธิชอบ

แต่พวกที่ภาวนาไม่เป็นมันพยายามจะบอกว่าสมาธิไม่จำเป็นๆ เพราะมันอธิบายสมาธิไม่เป็น เพราะมันไม่รู้จักสมาธิ เพราะมันไม่เคยได้สัมผัส มันถึงพูดถึงสมาธิได้ไม่ถูกต้อง แล้วจะพูดเรื่องสมาธิมันก็เป็นหอกข้างแคร่ เพราะของที่เรารู้มันคอยทิ่มคอยตำเราอยู่ใช่ไหม ก็บอกว่า ไม่ต้อง ไม่ต้อง ไม่ต้อง ลืมตาโพลงๆ นี่แหละมันจะเป็นสมาธิ

สมาธิ นักวิทยาศาสตร์ก็เป็นสมาธิ เด็กสมาธิสั้น สมาธิยาว สมาธิของปุถุชน สมาธิของโลก แต่เวลามรรค มัชฌิมาปฏิปทาในที่ต่างจากโลกใจ โลกเขามีอัตตกิลมถานุโยค กามสุขัลลิกานุโยค แล้วมัชฌิมาปฏิปทา มัชฌิมาปฏิปทาอย่างไร มัชฌิมาปฏิปทาก็ไม่เป็นอีก พูดเป็นวิทยาศาสตร์ไปเลยนะ เป็นนิเวศลียสเป็นอะไร ใจนี้มันก็เป็นอิทัปปัจจยตาใจ มันเป็นปฏิจจสมุปบาทใจ ไปดูอุภิธรรมสิ มันร้อยแปดดวงด้วย มันพูดได้หมดเลย แต่มันไม่รู้เรื่อง มันไม่รู้หรอก

เวลาญาณ โคตรภูญาณ เขามาถามเราประจำ ญาณนั้นญาณนี้ไง แล้วบอกสมณะไม่ต้องทำ นี่ไม่ต้องทำ

ญาณที่ ๘ เป็นสมณะ ญาณ ๑๖ นั้นนะก็ท่องกันมา โอ้อโฮ! ท่องกันแจ้วๆ เลย ไม่มี ไม่เป็น ไม่เป็นถึงไม่รู้ ไม่รู้ถึงพูดไม่ได้ พูดไม่ได้แต่อยากพูด “ทำอัปปนาสมาธิแล้วปัญญามันจะเกิดเองเลยนะ มันจะเป็นมรรคเป็นผลเลยนะ ถึงเป็นพระอรหันต์เลย”...หันลงนรก

“สมาธิลืมตา สมาธิหลับตา สมาธิหลับตาเป็นพวกอกนิหาร เป็นที่ความเสียหาย ต้องลืมตา”...ลืมตาก็หุนยนตไ้

ลืมตาหลับตา เวลาใครเป็นเรื่องตาไปหาจักขุแพथย์นะ จักขุแพथย์มันทำให้ มันไม่เกี่ยวอะไรกับสมาธิหรอก

สมาธิเป็นสมาธิ มันเป็นการเปิดหัวใจ หัวใจที่เปิดขึ้น หัวใจที่หลับไหลเหมือนภาชนะที่คว่ำ สิ่งใดก็แล้วแต่เข้าสู่ใจดวงนั้นไม่ได้ ถ้าทำสมาธิได้มันเปิดตาขึ้นมา เปิดหัวใจขึ้นมา พอเปิดหัวใจขึ้นมาเหมือนหงายภาชนะขึ้นมา มันรับรู้ได้ มันรับรู้ได้ตามความเป็นจริง เห็นไหม

ฉะนั้น ให้อัฒตาสีมตากับอัสปนาสมาธิ อันเดียวกัน โง่เหมือนกัน ไม่รู้เหมือนกัน แล้ว
พยายามจะหลอกชาวบ้านเหมือนกัน เอวัง